

paa, at jeg tror, der trænges til en **Ændring** i Administrationen, thi af Arbejdsanvisningskontorenes Beretning for Aaret 1919—20 fremgaar det, at der er 3 Anvisningskontorer, der overhovedet slet ikke har foretaget nogen Anvisning i dette Aar, og at der er 1 Kontor, der kun har foretaget 1 Anvisning, et har foretaget 5, et 6, et 7 og to 8 Anvisninger. Det er efter mit Skøn et saa ringe Arbejde, disse Kontorer har haft, at det slet ikke staar i Samklang med de Udgifter, der er forbundet med Kontorerne.

For det andet hævdede vi, at Forsikringsprincippet maatte blive det bærende, og at Formaalet ikke maatte være andet end at sikre Hjælp i Tilfælde af uforskyldt Arbejdsløshed, og for det tredje, at det var nødvendigt at forøge Fordelen ved at tage Arbejde saaledes, at der derved opnaaedes en Merindtægt, det vil sige, at Forskellen mellem Lønniveauet og Understøttelsen blev større, og for det fjerde og sidste, at der maatte tages Arbejde til en Betaling, der muligen ligger under den hidtil oppebaarne. Jeg skal tillade mig at gentage de Ord, jeg derom sagde for to Aar siden, de lød saaledes: „Om jeg end er ganske enig i, at Kasserne ikke ved en Nægtelse af Understøttelse skal tvinge nogen til at tage et Arbejde, for hvilket Vederlaget ligger urimeligt under, hvad der normalt betaales, kan jeg ikke billige, at en Person, fordi han en Gang og maaske endda kun i kort Tid har tjent en vis Timeløn, saa derefter ikke skal være forpligtet til at tage Arbejde imod en maaske uvæsentlig lavere Betaling, naar Arbejde i øvrigt kan faas til en saadan, men skal kunne gaa arbejdsløs og faa Understøttelse“. Saaledes udtalte jeg mig, som sagt, for to Aar siden i dette høje Ting, da Forhandlingerne skete under Minister Stauning; og da mine Meningsfæller og jeg nu finder disse Tanker til Dels udformet i det foreliggende Revisionsforslag, bidrager dette til, at vi i det store og hele kan slutte os til Lovforslaget, om end vi overfor nogle af Enkelthederne maa forbeholde os vor Stilling til Lovforslaget, naar det bliver drøftet i det Udvalg, som det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe), der indledede Forhandlingerne for Partiet Venstre, sagde, at han vilde foreslaa Lovforslaget henvist til.

Jeg kan godt straks sige, at det ene af de Punkter, vi vil fæste Opmærksomheden ved, er det samme som det, det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin

Olsen) omtalte, nemlig Forstaaelsen af Udtrykket i § 20, 2det Stykke: dog ikke under Mindsteløn o. s. v. I det Udkast, der i sin Tid var tilstillet Arbejdsløshedsnævnet, og hvorigennem det ærede Medlem og jeg blev bekendt med Forslaget, var dette udtrykt med Ordene „den overenskomstmæssigt fastsatte Minimalløn“, og jeg maa sige, jeg fandt det Udtryk mere koncist, thi det overenskomstmæssige er jo et vedtaget Begreb at holde sig til. Jeg skal nu ikke komme ind paa en Diskussion om dette Spørgsmaal, da det vel bliver et af dem, vi tager frem i Udvalget.

Formaalet med Revisionsforslaget er jo, at de enkelte Bestemmelser skal gennemgaaes, og at der skal rettes paa de Steder, hvor man har ment at finde Brist, hvortil kommer, at den højtærede Minister, der nu leder Forhandlingerne om dette Lovforslag, har fundet det rigtigt at kodificere den sociale Lovgivning paa dette Omraade. Jeg forstaaer ikke, at nogen kan have noget derimod. Jeg finder det særdeles praktisk, at denne Del af vor Lovgivning samles, og at det skulde berøve Arbejdsløshedskasserne deres Selvstyre, kan jeg ikke indrømme, jeg tror ikke, det vil vise sig at blive Tilfældet i Praksis. At Arbejdsdirektøren baade bliver Formand i den Afdeling, der skal beskæftige sig med Anvisningen, og i den, der skal beskæftige sig med Arbejdsløsheden, kan jeg aldrig tro vil berøve Arbejdsløshedskasserne deres Selvstændighed, men det vil utvivlsomt bidrage til, at en stor Del af Brevvekslingen undgaas, det vil efter mit Skøn i det hele taget simplificere Administrationen. Naar det nu fra nogle Sider menes, at der har været Brist blandt andet med Hensyn til Kontrollen, hvad er saa mere rimeligt, naar vi skal revidere Loven, end at man søger at ændre disse Bestemmelser? Det ærede 13de tingvalgte Medlem syntes noget ilde berørt deraf, og han kom med en hel Række Tal, som jeg forstod, han mente skulde bevise, at der ingen Brist var, eller i hvert Tilfælde, at de var af meget ringe Omfang, og at der derfor heller ikke var Grund til at foretage Forandringer. Jeg kan ikke forstaa, det ærede 13de tingvalgte Medlem vil modsætte sig, at der tilvejebringes saa effektive Kontrolbestemmelser som muligt mod Misbrug; det kan aldrig genere dem, der vil overholde Reglerne, hvorimod det selvfølgelig er kedeligt for dem, der vil søge at narre Kontrollen. At Adgangen dertil bliver hindret, vil det ærede Medlem, saa vidt jeg kender ham, heller ikke